

Mk 16,1-8 Hod Bí velikonoční 5. 4. 26

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Muži jsou v prachu a ženy jdou upravit hrob. To je, milí přátelé, výchozí situace kalného rána prvního dne po svátcích. A církvi tahle velikonoční zpráva nedává vůbec dobré vysvědčení. Učedníky, na začátku velikonočního příběhu plné odhodlání, hlásící své „vždy připraven“, nikde nevidět. Tak rychle se po nich slehla zem, že evangelista ani nestihl napsat, kam se zašili. A zbytky Petrova odhodlání? Ty se proměnily v zahanbující zapírání „Co blázníš, já toho chlapa nikdy nespátřil“. S mužskou polovicí církve, zejm. s těmi, na kterých to údajně vždycky stojí, nelze definitivně počítat.

Dvakrát nadějným způsobem nejedná ovšem ani ženská polovina. Ženy se vypravily dokončit Ježíšův pohřeb, aby aspoň tohle proběhlo podle zavedených zvyklostí, když všechno ostatní – a hlavně ten závěr – bylo tak nezvyklé, šokující, matoucí. Ty ženy, to je tak trochu obraz církve, která žije na hřbitově: Hlavně, aby hezky vypadalo všechno, co nám připomíná krásné časy zašlé slávy. Přítomnost, od té se nedá čekat nic povzbuzujícího – a budoucnost? o té raději ani nemluvit. Od Ježíše jako živého a životodárného Pána raději nic moc nečekejme.

Muži v prachu – a ženy upravující hrob – to je církev velikonočního kalného rána prvního dne po sobotě. Církve v jakési kocovině, kdy neví, čím je, k čemu je – a komu vlastně patří. Tak trochu jako když církev hlásá tradiční hodnoty, kterým možná sama nerozumí, leda je lidem otlouká o hlavu.

Ale tenhle ponurý, a trochu kocovinový obraz dostává najednou povážlivé trhliny. Naplánovaly si jen práci a starosti, ty ženy: Kdo nám odvalí kámen od hrobky? Kdo zastane práci té chybějící mužské poloviny? Jak ten pohřební rituál vlastně podle pravidel, důstojně dokončíme?

Jenže najednou vidí, že jsou bez práce: Kámen je odvalen. Tam, kde čekaly jen další těžko zdolatelnou překážku – je volno. Kámen je odvalen. Co za neznámého se tu činilo? Jaký zamlčený podmět tu byl při díle? Máte-li uši k slyšení, slyšíte tu Markovu cudnou víru, která si nebere do úst nebeského Otce od rána do večera, ale na blízkost Nevyslovitelného upozorní – zamlčeným podmětem. Kámen byl odvalen.

Ale ne tak ženy. Ty mají stále ještě plnou hlavu i srdce svých pohřbívacích starostí. A tak až další krok jim ozřejmí, že věci

se teď mají úplně jinak, než samy čekaly. Kámen je odvalen – a uvnitř v hrobce neznámá, nečekaná postava. Vyšlapaná cesta najednou nevede na známá místa. Vydaly se rozloučit – ale nic není v tom pořádku, který plánovala lidská beznaděj, rezignace a smutek. A to není důvod začít z plna hrdla zpívat „Bud' tobě sláva“. To je důvod k šoku a údesu – co to má znamenat? Co je to tu vlastně stalo? Čeho strašného se ještě dočkáme?

Ten nečekaný mládenec sedí na pravé straně hrobky, a to je v těchto příbězích signál, že je z božího pohledu všechno správně. Z lidského pohledu je přitom všechno vzhůru nohama. Tak to je: Když jsou věci, aspoň občas, výjimečně, z Božího pohledu v pořádku, když se k nám na zem provalí kus skutečného nebe, jsme z toho my lidé v šoku. A proto mládenec v šatě nebeského stříhu začíná právě tak, jak začíná:

NEDĚSTE SE. Nebojte se. Ano, všechno je jinak. Ale to ještě neznamená, že je to špatně, nebo čím dál hůř. Hledáte ukřižovaného Ježíše? Přišly jste si potvrdit svou beznaděj? Oplakat ho, a definitivně pohřbit? NENÍ TADY – koukejte, místo, kam ho položili. Je prázdné. Hrob ho neudržel ve své moci. Smrt ho neudržela ve své moci. Konec, ke kterému ho přivedli jeho protivníci, přestal být koncem. **BYL VZKŘÍŠEN. KÁMEN BYL ODVALEN – a UKŘIŽOVANÝ Ježíš BYL VZKŘÍŠEN.** Zas ten zamlčený podmět. Nevyslovitelný a Nevystižitelný, jehož blízkost Ježíš tak přesvědčivě zvěstoval, se k němu přiznal. Vzkřísil ukřižovaného. Vyrval ho ze spárů smrti. Dal mu povstat, když ho utloukla a zadupala lidská nenávisť, nespravedlnost, pýcha a posměch.

Navečer onoho dne před sobotou končil Ježíš uprostřed posměchu se slovy "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" Kam teď povede, všechno, co jsem o tobě říkal a dosvědčoval – když takhle končím? Brzy ráno, prvního dne po sobotě zní odpověď i na tuhle otázku. Ježíšův Bůh ho neopustil. Neodvrátil svou tvář od toho poplivaného a poníženého. Nedal za pravdu těm, kdo se cítili na koni. Vzkřísil ho. Probudil ho z nekonečné noci smrti. Postavil se za jeho příběh, za všechna jeho slova i činy. Vzal ho k sobě. *Byl vzkříšen.* Ten nebeský Nevyslovitelný se vyslovil. Vyslovil se jednoznačně pro Ježíše. Pro všechna jeho slova, pro celý jeho příběh. Ani nenávisť, ani prohra, ani bezmoc tváří v tvář mocným, co se zrovna cítí na koni, ani tupost hejtujícího davu, ani zbabělost učedníků, ani vlastní zoufalství – ani smrt nedokázaly oddělit Syna od Otcovy lásky.

Až doposud bylo těm ženám (a nám možná s nimi) jasné, v jakém čase se pohybují – v čase dokončení pohřebního obřadu. Ale časy se najednou, nečekaně mění. *Times – they 're a changin'.* Jak to zpívaly loni děti v povelikonoční hře: *Snad dopadla na tebe života tíž / a všude jen temno a konec je blíž / máš v srdci jen bol a z života mříž / a do smíchu vůbec ti není? / Ted' pláč se však v naději proměnit chce / Pán je živ – a to pláč náš mění.* A cesta na hřbitov se může proměnit v cestu do nečekaně otevřené budoucnosti. V cestu kde tě potkává darovaná naděje. V cestu obživlé víry, kterou člověk možná pohřbil, nebo s ní přestal v životě počítat: *Jděte za učedníky – a za Petrem – pokračuje velikonoční zvěstování. Jděte za chlapy, jimž jejichž chlapáctví nestačilo na to, aby unesli ponížení a konec svého Mistra. Jděte za tím stádem rozprchlých ovcí, které nevydržely první úder na pastýře. A jděte z Petrem – vyřídíte*

tomu zapírajícímu ne-vyznavači, co jako Kristův učedník vlastně umřel – že se s ním počítá. Kristus byl vzkříšen – a tak může znovu povstat i on. Kámen hanby z hrobu jeho učednictví je odvalen také.

Muži jsou v prachu a ženy jdou dokončit pohřeb, začínal příběh. A jak končí? Nečekanou zprávou, se kterou ty na hřbitově mají jít za těmi, co zmizeli v prachu. Takhle tvoří Vzkříšený Pán o velikonočních svůj lid. Takhle mu umožňuje začínat znova, když jsme všechno zahrabali nebo se po současnosti rozhlížíme ustrašenými očima se srdcem přetékájícím starostmi. Prý ty ženy nakonec nikomu nic neřekly, jak z toho byly perplex. Však také osloveny nebyly jen ony, ale spolu s nimi jsme byli osloveni i my všichni. Muži i ženy. Prvního dne po sobotě. Dnes. Amen

Mk 16,1-8; Hod Bí velikonoční 5.4.26

Píseň: 540,1

In: O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit. Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázni! Nepohrdl ponížným, v opovření ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když k němu o pomoc volal. (Ps 22,23nn)

Píseň 246 Pane, dnešek je den chvály

Modlitba Náš Bože, překvapuješ – tím, jak rušíš moc beznaděje a temnoty. Vždyť dnes jsme zváni slavit den tvého největšího překvapení. Den, kdy jsi dal Ježíši – tomu ukřižovanému – povstat. On – ubitý lidskou nespravedlností – opuštěný všemi, kterým na něm záleželo – on povstal. Vítězně zvedl hlavu. A my ho chceme i v tomto shromáždění vítat. Slavit porážku nenávisti, lidského násilnictví i křiváctví. Očekávat na tvou moc, vyvádějící z beznaděje – přinášet ti všechny své úzkosti, strachy a prohry -- a nechat do nich znít evangelium o vzkříšení. Dej nám ho potkat. Otevři srdce pro zvěst života. A u Kristova stolu nás spoj do společenství, ktereré nic nedá na smutky a beznaděje – ale vděčně přijímá dary tvé životodárné milosti. AMEN.

1. čtení Mk 14,26-31; Oz 6,1-3

Píseň 540,2-6

kázání

Píseň 548

CONFITEOR: *V pokoře i s důvěrou vyznávejme:*

Tvá překvapivá blízkost nás, Pane, zastihuje jako ty, kdo s tebou neumějí natrvalo počítat. Mnoho z našich rozhodnutí a činů nás řadí mezi ty, jimž je Ježíšovo dílo vzdáleno, kdo nevěří, že by dnes v lidských životech mohlo účinně působit. I proto je náš život plný provinění vůči tobě i bližním – a zároveň ho naplňuje beznaděje a strach. Před tebou, náš Pane, vyznáváme svoje viny: *SaB, vyznejme to – vy i já – společným VYZNÁVÁME "... "*

Ty nás však, Pane, nenecháváš být. Oslovuješ velikonočním evangeliem. Tak ujišťuješ, že ti na nás záleží, tak srdcím vracíš víru a životu naději. *BaS, vyznejme tuto důvěru – vy i já – společným VĚŘÍME "... "*

Jšova oběť z lásky nás smířila s Bem, jemuž jsme se odcizili. S důvěrou v její sílu se smíme smířit se svými nepřáteli, odpouštět těm, kdo nám ublížili a mít naději pro ty, kdo se nám odcizili. *Přiznejme se k tomu – vy i já – společným PRO LÁSKU KRISTOVU ODPOUŠTÍME*

Slovo milosti:

Pozdravení pokoje

Píseň: 515 (Credo)

USTANOVENÍ (Mk 14) A když oni jedli vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: VEZMĚTE, JEZTE, TO JEST TĚLO MÉ. A vzav KALICH – a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni. I řekl jim: TO JEST KREV MÁ SMLOUVY té NOVÉ, kterERÁŽ se ZA MNOHÉ VYLÉVÁ. Amen pravím vám, žeť již více nikoli nebudu pít z plodu vinného kořene až do onoho dne, když jej pít budu nový v království Božím.

EPIKLEZE: Pane, tvůj svatý Duch ať nás při přijímání chleba a vína učiní jedno s Kristem i jeho církví – a v srdcích obnoví důvěru, že tvé království Ježíšem dosvědčené roste a pracuje i mezi námi. **OTČE NÁŠ...**

Pozvání: *Haleluja. Kralovat' Pán-Bůh náš všemohoucí. Radujme se a veselme se a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova a manželka jeho připravila se. BLAHOSLAVENÍ, ktereráž jsou k večeri svatby Beránkovy povoláni A tak již pojďte a přistupte.*

Vysluhování – PÍSEŇ 759 (Radujme se)

PROPOUŠTĚNÍ: (Kristus) vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. *Jděte v pokoji*

MODLITBA:

Veleben buď Bůh a Otec našeho Pána JKa, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Pane náš, přicházíš, abys naše žití obnovil mocí svého milosrdenství. U Kristova stolu jsme směli zakusit, že obnovuješ vládu svobody, pravdy, pokoje a spravedlnosti v našich srdcích, v našich vzájemných vztazích i v celém tvém světě. Tak z nás tvoříš svědky svého díla a naše srdce naplňuješ pokojem a nadějí. Za to vše přijmi náš dík. Amen.

Píseň 546,7-8

Přímluvy (Kyrie) Otevřel jsi, náš Pane, v tomto jitře novou cestu k budoucnosti tvého stvoření. Proto se modlíme za všechny, na něž dopadají minulé selhání, i za ty, kdo nemohou dál. – *Kyrie eleison.* Moc smrti byla poražena Ježíšem z Nazareta, prvorozeným ze všech lidí – a proto tě prosíme – za ty, kdo stojí tváří v tvář hrůzám smrti, umírání nebo nelítostného zabíjení – *Kyrie eleiso.* Překvapuješ svou nenadálou blízkostí – a proto tě prosíme za všechny, kdo zůstali sami, uzavřeni v chladu, nemoci, cizotě a samotě, kdo se topí ve svých depresích, beznadějích, prohrách nebo každodenních problémech – *Kyrie eleison.* Tvé evangelium dosvědčuje blízkost pokoje. Prosíme tedy za ty, kdo žijí na místě válečných konfliktů – kdo jsou vyháněni ze svých domovů, za běžence, mučené a týrané. Pamatuj na lidi na Ukrajině – *Kyrie eleison.* Vzkříšení Kristovo přináší smíření – proto prosíme za rozbité domovy, rozpadající se manželství – za znepřátelené národy, státy a rasy. – *Kyrie eleison.* Velikonoční evangelium tvoří nově tvůj lid – proto tě prosíme za křesťany a církve všech vyznání – za bratry a sestry v sousedních sborech – za stálost v protivenstvích – za novou víru pro ty kdo odpadli – i za citlivost vůči problémům těch, kdo nežijí v dostatku a pokoji jako my. – *Kyrie eleison.*

Poslání Ř 8,24-25

Požehnání Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 549